

ČASOPIS O ŽIVLJENJU V DOMU
LETNIK 7
JUNIJ - 2016

LE ENO JE POTREBNO

Dragi bratje in sestre, dober dan!

Z vrha strehe, kjer domuje kardinal Rode v Vatikanu, smo poslušali ANGELUS – nagovor papeža Frančiška v nedeljo, 22. maja 2016. Ga. Joža, (glavna sestra v Domu Talitakum) je več let živela v Italiji in nam je sproti prevajala papeževe besede. Nagovor papeža v celoti objavljam. /Romanje zaposlenih, katoliških domov, v Rim/

Danes, na praznik svete Trojice, nam evangelij svetega Janeza predstavi dolg Jezusov govor ob slovesu, kjer nam razodene najglobljo realnost o samem sebi, tik preden je bil križan. V tem govoru razloži učencem odnos, ki je med Njim, Očetom in Duhom. Jezus ve, da je blizu izpolnitve načrta, ki ga ima Bog z Njim, in se bo izpolnil z njegovo smrtjo in vstajenjem; zato želi zagotoviti svojim, da jih ne bo zapustil, kajti njegovo poslanstvo bo nadaljeval Sveti Duh. Duh bo vodil Cerkev naprej. Duh nas vodi predvsem v tem, da nam pove še veliko stvari, ki nam bi jih Jezus želel povedati. Ne gre za nove ali posebne nauke, ampak za popolno razumevanje vsega tistega, kar je Sin slišal od Očeta; kar so spoznali učenci. Duh nas bo vodil v novih življenjskih situacijah s pogledom, uprtim v Jezusa, istočasno pa je odprt na dogajanja v bodočnosti. On nam pomaga hoditi skozi zgodovino z močno zakoreninjenostjo v evangeliju in v dinamični zvestobi našim tradicijam.

V okviru Trojice pa je govora tudi o nas v odnosu z Očetom, Sinom in Svetim Duhom.

Pri krstu nas je namreč Sveti Duh vključil v srce in v samo življenje Boga v skupnosti Ljubezni. Bog je družina treh oseb, ki se tako močno ljubijo, da oblikujejo eno sam stvar. Ta Božanska družina ni zaprta sama vase, je odprta in je povezana s stvarjenjem in z zgodovino in je prišla na svet ljudi, da bi bili lahko vsi del nje. Ta horizont Ljubezni nas vse objema in nas stimulira, da živimo v ljubezni in medsebojni podelitvi, gotovi, da tam, kjer je Ljubezen, je Bog. Naša povezanost z Bogom nam pomaga tudi, da razumemo sami sebe, tako da smo v odnosu z drugim in da živimo medosebne odnose v solidarnosti in

konkretne situacije, ki so nam podarjene, da bi živeli odnose, ki so človeško vedno bolj bogati, sposobni medsebojnega spoštovanja in ljubezni.

Praznik Presvete Trojice vabi, da se zavzemamo, da smo v vsakdanjih dogodkih kvas skupnosti, tolažbe in usmiljenja. V tem poslanstvu nas podpira Moč, ki nam jo daruje Sveti Duh. S to močjo zdravi rane človeštva, ki je ranjeno zaradi krivic, sovraštva in lakomnosti.

Naj Devica Marija v svoji edinosti sprejme Očeta, ki je spočel Sina po Svetem Duhu. Naj nam pomaga Ona, ogledalo Trojice, okrepiti našo vero v trinitarično skrivnost in jo uresničiti v izbiri delovanja v ljubezni in edinosti.

Angelus

Obisk kipa fatimske Marije Romarice v Sloveniji

V letu 2016 bomo poleg jubileja usmiljenja v Cerkvi na Slovenskem

praznovali še prihod milostnega kipa Marije Romarice iz Fatime. Dva dosedanja prihoda v Slovenijo, leta 1997 in 2008, sta prinesla zelo dobre dušnopastirske sadove. Če bo vse skrbno organizirano in zlasti spremljano z gorečo molitvijo, bo šlo za vseslovenski Marijin misijon s poglobitvijo vere, upanja in ljubezni.

Slovesen sprejem je bil na Brezjah 12. maja 2016. Slovesnost je vodil ljubljanski nadškof metropolit, msgr. Stanislav Zore.

V Logatcu pa jo bomo sprejeli 26. junija. V ta namen naj bi vsi več molili, zlasti rožni venec, ki ga Mati Marija in papeži zelo priporočajo.

V mesecu juniju
praznujeta vrtec in dom
srebrni jubilej - 25 let delovanja.
Pripravljamo naslednje aktivnosti:

ČETRTEK, 16. 6. 2016

Kaj: **VEČER POD LIPO**

Kdaj: ob 19.00

Kraj: Trg pred cerkvijo

Kdo: Otroci iz Miklavževega vrtca – ples
oblačila skozi čas, modna revija
učenci Glasbene šole Logatec
harmonikar Franc
agape

SOBOTA, 18. 6. 2016

Kaj: **DAN ODPRTIH VRAT**

Kdaj: od 10.00 –16.00

Kraj: prostori Doma, Jožefova dvorana

Kdo: zaposleni, otroci, stanovalci in prostovoljci

- Ustvarjamo v starosti in mladosti: 10.–11.30 ure
- Meritve krvnega tlaka in sladkorja – vabljeni vsi
- Prikaz posedanja iz postelje na invalidski voziček in obratno
- Prostovoljci se predstavijo
- Nikoli dolgčas – Dom Lazar od 10.–12. ure;
- Kuharska delavnica ob 14. uri v jedilnici Doma
- Voden ogled po domu in vrtcu

NEDELJA, 19. 6. 2016

Kaj: **FARNI DAN**

Kdaj: ob 15.00 sv. maša v farni cerkvi
ob 16. uri kulturni program

Kraj: Trg pred cerkvijo

Kdo: nadškof metropolit, msgr. Stanislav Zore

Anton Padovanski (1195–1231)

Mesto Padova v severni Italiji je znano po vsem svetu zaradi svetega Antona, ki sodi med najbolj priljubljene svetniške osebnosti in mogočne nebeške zavetnike v zahodnem krščanstvu. V Padovi in po Italiji je tako slaven in tako močno češčen, da mu pravijo kar »Il Santo« (svetnik »brez konkurence«). Veličastna bazilika, zgrajena nad njegovim grobom, privablja množice romarjev od vsepovsod. Mašna prošnja na njegov god ga predstavlja kot znamenitega oznanjevalca evangelija in pomočnika v vseh stiskah. Mnogi se mu priporočajo za izgubljene reči. Njegov kip ali sliko lahko vidite v skoraj vseh naših cerkvah: upodobljen je kot mlad redovnik, ki ima v naročju Deteta Jezusa, v rokah pa drži lilijo. Sveti Anton ni bil doma iz Padove in po rodu ni bil Italijan, temveč Portugalec. Rodil se je leta 1195 (ali morda kakšno leto prej) v Lizboni, prestolnici Portugalske. Pri krstu je dobil ime Fernando. Iz njegovega otroštva vemo le to, da je zgodaj

izgubil starše. Pri petnajstih letih ga najdemo v stolniški šoli v Lizboni. Ko je šolo končal, je vstopil v skupnost avguštinskih korarjev, najprej v Lizboni, zatem v Coimbri. Poglobil se je v študij Svetega pisma in cerkvenih očetov. Pri šestindvajsetih letih je bil posvečen v duhovnika. V Coimbri je srečal pet manjših bratov, ki jih je sv. Frančišek Asiški poslal kot misijonarje med Mavre, muslimanske Arabce na Pirenejskem polotoku. Od tam so odšli v Maroko, kjer so umrli kot mučenci. Njihove posmrtno ostanke so prepeljali v Coimbro in jih tam pokopali. Pričevanje teh misijonarjev je Fernanda tako prevzelo, da je poleti 1220 zaprosil za sprejem v red Frančiškovih manjših bratov, kjer je dobil ime Anton. Odšel je kot misijonar v Maroko, toda zbolel je – Bog mu je dal vedeti, da ima z njim drugačne načrte. Ko se je vračal v Coimbro, je vihar zanesel ladjo na Sicilijo in Anton se je pridružil sinovom sv. Frančiška v Messini. Konec maja 1221 se je udeležil generalnega kapitlja v Assisiju in se tam srečal s sv. Frančiškom. Kakšni dve leti se je v mirnem samostanu Montepaolo pri Forliju učil redovnega življenja po vodilu očeta Frančiška. Kmalu je zaslovel kot odličen pridigar. Zaradi njegove učenosti ga je Frančišek leta 1223 imenoval za prvega

bogoslovnega profesorja svojega mladega reda. V letih 1225–1227 je deloval v južni Franciji, kjer je s svojo ognjevito, a obenem blago pridigo zbiral skupaj velike množice, da je pogosto pridigal zunaj, na trgih. Ljudje so mu prisluhnili, ker je svoje oznanjevanje potrjeval z življenjem. Ko je opominjal pridigarje: »Živa je govorica, ko govorijo dela. Umolknejo naj besede, govorijo naj dela,« je mislil tudi nase. Ko se je vrnil v Italijo, je bil izvoljen za predstojnika reda manjših bratov v severnem delu Italije. Leta 1230 je prvič prišel v Padovo, kjer je do konca leta zaključil svoje Nedeljske govore. Kot član poslanstva, ki je v redovnih zadevah potovala v Rim, je pridigal pred papežem Gregorjem IX., ki je bil tako prevzet od njegovega izrednega poznavanja Svetega pisma, da ga je imenoval »skrinja zaveze«. Ko je bil na lastno prošnjo razrešen predstojniške službe, se je vrnil v Padovo. Tu je pisal svoje slavne Govore za svetniške praznike. Po uspešnih postnih pridigah se je umaknil v Camposanpiero. Ko je začutil, da mu pojemajo moči, je prosil, naj ga odpeljejo v samostan v Padovo. Po poti je tako oslabel, da so ga prenesli v majhen samostan Arcella, kjer je še isti dan, 13. junija 1231, izdihnil dušo. Na njegovem grobu v Padovi so se začeli goditi čudeži. Ko so bili potrjeni, ga je papež Gregor IX. že 30. maja 1232 – manj kot leto dni po smrti – razglasil za svetnika. Naslov cerkvenega učitelja mu je dal papež Pij XII. leta 1946.

Pripravila Marica

HIPOKRATOV KOTIČEK

POTROŠNIK

Ko se sprehajamo ob makadamskih poteh, srečujemo rastlino izredno lepe modre barve, ki jo imenujemo cikorija ali potrošnik ali divji radič. Nam ne pride na pamet, da bi jo kopali in njene korenine posušili za belo kavo, kar so delali naši predniki, ki so jo zelo cenili. Korenine izkopavamo jeseni, ko gredo vse zdravilne tekočine v koren. Posušimo jih in zmeljemo. Tako imamo domačo cikorijo.

Potrošnik vsebuje grenčine, ki koristijo našim jetrom. Nabiramo liste in cvetove ter pijemo čaj. Malo je podoben regratu in ima tudi podobne učinkovine.

Zapomnila sem si, da je zeliščar Majes na enem od predavanj priporočil namakanje cvetov potrošnika v žganje. To tinkturo naj bi uporabljali pri

bolniku po kapi, ki ima prizadete okončine in jih ne čuti. Poudaril je, da redna masaža pomaga in vrne čutenje, kar si pa velja zapomniti.

Čaj iz potrošnika bi priporočala pri težavah s prebavo, saj je moč potrošnika v čiščenju prebavil in blagodejnem vplivu na želodec. Skodelico čaja naj ljudje s težavami popijejo pred obrokom, trikrat na dan. Čaj ni okusen, deluje pa, kar šteje.

Metka R.

LITERARNI KOTIČEK

Moj strokovni izpit

Leta 1964, pred 52 leti, sem imela dve leti službe in sem lahko opravljala strokovni izpit za učitelja. Opravljala sem ga 13. maja, na petek, in letos je bil 13. maj prav tako na petek, zato sem se še posebej spomnila. Izpit sem delala v Kopru.

Po 1. maju sem vzela študijski dopust. Ponovila sem občo psihologijo, mladinsko psihologijo, metodiko in slovensko slovnico. Naučiti pa sem se morala še ustavo in šolsko zakonodajo. Ker sem imela sobico v šoli, ki je bila v bivši vojaški kasarni, sem imela okna na tleh. Ležala sem na tleh na trebuhu in se učila.

V Kopru sem morala biti že v četrtek, 12. maja, zjutraj. Javila sem se na Učiteljišču, kjer sem izžrebala za nastop 4. razred, in sicer spoznavanje narave. Zvedela sem tudi, da imam ustni izpit v petek, 13. maja, ob 14. uri.

Izpit nas je delalo pet učiteljic in vse smo stanovale v hotelu Galeb. Ko smo izžrebale razred nastopa in predmet, smo odšle na šolo Janka Premrla – Vojka.

Oglasila sem se v 4. razredu. Ko sem prišla v razred, je učiteljica tolkla s šibo po mizi, da bi držala disciplino, pa ni dosti pomagalo. Rekla je, da bom imela nastop drugi dan, drugo uro, to je ob 8.50, imela pa bom uro o martinčku. Otroke sem takoj prosila, če se kdo javi, da naslednji dan prinese martinčka. Eden se je javil. Učiteljico sem prosila, da mi iz šolske knjižnice prinese knjigo Gospod Hudournik Franca Saleškega Finžgarja. Povedala mi je par imen boljših učencev in opozorila me je na največjega učenca, ki je bil ponavljal in je rad nagajal in motil ter izstopal.

Popoldne smo pisale pripravo. Z eno od učiteljic sva se vrnili na šolo, da mi je s svinčnikom skicirala na tablo martinčka. Znala je zelo lepo risati. A to ji ni pomagalo. Izpita že drugič ni naredila.

Naslednji dan sem bila že precej pred uro na šoli. Ko je pozvonilo, sem šla v razred. Tu je bila že tričlanska komisija. Oddala sem pripravo. Komisija me je vprašala, če govorim po idrijsko, ker so videli, da prihajam iz Črnega Vrha nad Idrijo.

Rekla sem, da ne. »To je dobro,« so rekli, ker bi sicer težko naredila izpit.

Učenec, ki mi je obljubil martinčka, ga je prinesel v kozarcu s preluknjanim pokrovom. Martinček je imel dva repa in hitro sem pomislila, kaj bom rekla, kako ju je dobil.

In pričela se je ura. Vprašala sem učenca, ki ga je prinesel, kje ga je ujel. Povedal je, da na škarp, na soncu. In tudi drugi so povedali, kje ga vidijo in kdaj. Vprašala sem, če vedo, za koga rečemo, da se grejejo kot martinčki. In povedali so, da za stare in otroke. Mamice tudi dojenčke grejejo na soncu zaradi vitamina D, ki vpliva na kosti.

Ko so si martinčka v kozarcu podajali okrog, sem povedala, da ima dva repa lahko od rojstva, da se je lahko izvalil kot spaček, kot siamski dvojček pri ljudeh. Lahko pa mu je rep kaj presekalo in se mu je zacelil, ker ima sposobnost obnavljanja. V nevarnosti rep tudi odvrže. Ko sem hotela dobiti podatek, da se levi, sem vprašala, kaj bi se zgodilo, če bi imeli vseskozi iste hlačke, oni pa bi rasli. Smeje so povedali, da bi hlačke popokale. Takrat sem zagledala komisijo zadaj, ki se je hahljala. Zaskrbelo me je, da je kaj narobe. In povedala sem, da kot bi nam popokale hlačke, tako tudi martinčku popoka koža in mu odpade, spodaj pa mu zraste nova. Pravimo, da se martinček levi.

Ko smo obdelali celega martinčka z nahajališčem, življenjem, prehrano in sovražniki, je na tabli nastajala slika. Za konec sem jim o martinčku prebrala še odlomek iz knjige Franca Saleškega Finžgarja Gospod Hudournik in jim rekla, če želijo več vedeti o Gospodu Hudourniku, psu Lisku in o martinčku, naj preberejo knjigo.

Opomnila sem še učenca, ki je martinčka prinesel, naj ga izpusti na istem mestu, kot ga je našel, ker je vsak rad doma.

Ko sem končala uro, je k meni stopil ponavljalec, mi segel v roko in rekel: »Tovarišica, hvala, ker ste nas tako lepo učili.« Moram reči, da celo uro ni nič izstopal, nič nagajal, da je celo roko dvignil.

Razredna učiteljica mi je povedala, da sem za nastop dobila odlično oceno in da izpit lahko naredim z odlično oceno, če le kaj znam.

Popoldan smo se zbrale na Učiteljišču. Najprej sem odgovarjala slovnico, potem psihologijo, pedagogiko in metodiko. Znala sem kar dobro. Eden izmed članov komisije je večkrat stopil k meni in me vprašal, po kakšni metodi sem učila. Vedno sem odgovorila: »Po ekološko biološki« – po tej smo morali učiti o živalih. In ni nič rekel. Tudi, ko sem odgovarjala ustavo in šolsko zakonodajo, me je spraševal o metodah, po katerih sem učila. Šele kasneje sem se ovedela, da bi morala reči, da sem učila tudi po anekdotski metodi. Ker tega nisem rekla, sem za izpit dobila samo oceno dobro.

Čez eno leto sem bila v koprskem kopališču z učenci naše šole. Ko smo stopili v kopališče, so mi naproti pritekli trije učenci iz Kopra. Vprašali so me, če jih še kaj poznam. Bili so učenci tistega razreda, v katerem sem imela nastop pred enim letom.

Karolina Medvešček

SPOMINSKE DROBTINICE

Obisk Skalnice

Skalnica ali Sveta Gora nad Gorico je nam, Notranjcem, zelo blizu. Radi poromamo tja, pomolimo, se zahvalimo ali tudi prosimo. Tako smo s stanovalci Doma Marije in Marte ter Talitakum iz Postojne, pridružili so se nam v Postojni, poromali na ta sveti kraj. Tam smo se dobili še z ostalimi katoliškimi

domovi. Navzoči smo bili tudi prostovoljci in duhovniki.

Najprej nas je pozdravil pater, nam povedal nekaj zanimivosti in tudi, zakaj je na tistem mestu nastala cerkev. Neki deklici Urški iz Grgarja se je prikazala Marija in rekla, da naj na tem mestu stoji cerkev, posvečena Mariji.

Nato smo imeli sv. mašo, ki jo je za vse zbrane daroval g. Golob, župnik iz Srednje vasi pri Bohinju. Po maši smo šli do gostilne, kjer so nas čakali glasbeniki ter hrana. Imeli smo na izbiro joto ali krompirjev golaž. »Njami,« jota je bila zelo dobra.

Gospod Ludovik ni več v rosnih letih in mi je zelo, zelo srečen zaupal, da ni bil še nikoli na tem kraju in da si tudi nikoli ni mislil, da kdaj bo. Torej ni za nobeno stvar prepozno in vedno je enkrat prvič.

Ko smo se odpravili na avtobus in proti domu, se je Marijin vpliv poznal tudi na avtobusu. Vsi smo bili zelo razpoloženi, nasmejani in srečni. S stanovalci pa nismo bili samo prostovoljci, bili so tudi zaposleni, ki najbolj vedo, kaj se potrebuje za dobro voljo; po lepi stari navadi za to

poskrbi naš gospod župnik. Vedno smo vsi veseli, kadar poroma z nami, saj vemo, da nam bo dal poleg duhovne oskrbe tudi duševno hrano, tako da pridemo iz takega romanja duhovno in telesno okrepljeni. Zato hvala, da nas spremljate, nas duhovno krepite ter nam pričarate nasmehe na obraze; z »vici« smo potem založeni vsaj še nekaj dni. Tudi vodstvu Doma hvala za

organizacijo, prostovoljcem za pomoč, Bogu pa za možnost, da stanovalci morejo doživeti nekaj lepih in osrečujočih trenutkov in dogodkov.

Bogu hvala in še kdaj nasvidenje.

Udeleženka

*Pejte, pejte, romarji,
žganci so na Komeni.
Ker bo meni žlico vzel,
tisti ne bo žgancev jel.
Marija Žerjal*

Obisk gorenjske

Pred začetkom počitnic člani pogovornih skupin za samopomoč vsako leto odidemo na poprej dogovorjeni izlet. Tokrat smo se skupaj s stanovalci Doma iz Grapovčnika odpravili na Gorenjsko, točneje na Bled in Brezje. Ob prijazni pomoči sester ter voznika avtobusa smo se udobno namestili ter krenili cilju nasproti. Kljub rahlo deževnemu in meglenemu vremenu je bila pot zanimiva in kratkočasna. Ob opazovanju pomladanskega zelenja in prijetnem kramljanju nam je pot hitro minila in kmalu smo se znašli na Bledu. Ker je Bled znan po svojih slastnih kremnih rezinah, smo se jih kar takoj odločili poskusiti. Prijazno so nas sprejeli in po krajšem počitku smo se napotili na ogled jezera, otočka s cerkvico ter gradu. Ob opazovanju vseh teh lepot človeku

nehote pride na misel Prešernova pesem, v kateri Bled opisuje kot »podoba raja«.

Ker je pričelo deževati, si Bleda kot takega nismo mogli ogledati, zato smo za vedro razpoloženje poskrbeli kar sami. Zatočišče pred dežjem smo si poiskali pod košatim drevesom in zapeli nekaj narodnih. Najbolj pa je vžgala »Po jezeru bliz` Triglava«. Ob opazovanju labodov in račk smo dobre volje zapustili Bled in se odpeljali na Brezje. Tam so nam v gostilni nasproti bazilike pripravili kosilo. Ko smo napolnili želodčke, smo se odpravili v cerkev. Vstopili smo skozi »sveta vrata«, upajoč na Božje usmiljenje. Skupaj smo zmolili desetko rožnega venca in Mariji v čast zapeli. Nekaj časa smo v cerkvi vsak zase prosili blagoslova in varstva. Želje, prošnje in zahvale so kar same vrele iz srca. Podoba brezjanske Matere Božje je res nekaj posebnega. Vsakič znova te nagovori in prevzame. Njeno prisotnost začutiš vsakokrat močneje. Hvaležni za ta dan in pomirjeni v srcu smo se v Logatec vrnili sredi popoldneva.

D. K.

ČETRT STOLETJA

Vprašam se: je to veliko ali malo. V večnosti je to zelo malo – ena pikica. Pred 25-imi leti sem bil star štirideset let. Poln načrtov, veselja in elana. Na dom ostarelih še pomislil nisem. A ta Dom Marije in Marte v Logatcu je že nastajal, kakor da bi Gospod že vedel, da bo tu moj pristan, zadnja luka mojega življenja. Pred enim letom sem z ženo Ano pristal v Domu Marije. Lepa soba s straniščem in tušem, no ja, razgled pa je primeren za merjenje višine zapadlega snega. Zid nasprotne hiše pa odbija cerkveni zvon. Vem, koliko je ura, ali poslušam pihalno godbo ob praznikih. S sosedi nimam problemov, ker jih ne vidim.

V Domu se vedno kaj dogaja in če je komu od stanovalcev dolgčas, si je več ali manj sam kriv. Tu smo skupnost in vsakdo lahko kaj najde zase. Kulturne prireditve: igre, zborovsko petje, muziciranje – naj bo to resna glasba, slovenska domača, narodna in zabavna glasba; slikarske in druge razstave; Nikodemovi dnevi, predavanja; srečanja stanovalcev z domačimi, rojstni dnevi – enkrat mesečno stanovalcev; telovadba, vaje za spomin, sv. maša v domski kapeli in v cerkvi. Ni, da ni!

Dom je v središču Logatca. Cerkev, zdravstveni dom, trgovine, banka, slaščičarne in gostilne, kjer se naši obiskovalci podprejo ter napolnijo svoje želodčke. To je kraj, kjer imaš vse na doseg roke.

Najbolj pa mi je všeč okolica: Sekirica, Tičnica, Koš, Zaplana, Laze ter polno sprehajalnih poti za hojo ali rekreacijo – midva z ženo imava najraje nordijsko hojo.

Jaz osebno ne žalujem za domom, ki smo ga sami zgradili. Žena občasno »javka«, da bi šla domov. Probleme, ki jih več ali manj prinese vsak s sabo, se tu rešujejo strpno.

Ob petindvajsetletnici Doma želim vsem prijaznim delavcem še naprej veliko potrpežljivosti in lepo praznovanje jubileja!

Slavko Ogrizek

Labodje jezero

Daleč, daleč je, čas beži ... ko sem v ljubljanski operi spremljal LABODJE JEZERO, in to z Danico Filipič. Ona je bila naša družinska prijateljica. Do smrti moje prve žene sva skupaj hodila v opero.

Glasbena šola Logatec, oddelek za balet, je v naši

dvorani sv. Jožefa 1. junija 2016 predstavila svoje garaško delo – vaje, vaje in še vaje – nastop. Gospa profesor je nas, Domovce, predvsem Vrtovčke, popeljala v balet LABODJE JEZERO s pravljичnim nagovorom. Otroci so napeli svoja ušesa kot zajčki dolgoušci. No ja, tudi mi, starejši otroci, smo prisluhnili. Ko baletke in baletnik zajadrajó kot pero – ne labod – in plešejo v čudoviti glasbi, naše roke niso mirne – trosijo aplavze navdušenja.

Za konec so baletniki povabili tudi malčke, ki so z njimi plesali. Gospa profesor, kar nekaj talentov bo in novih bodočih profesionalcev. Drugi pa odlični plesalci, ki bodo na ples pripeljali svoje zakonske partnerje. Ples združuje in osvobaja.

Zapustili ste oder, otroci pa so zaplesali, in to tako, kot so videli vaše baletnike. Na mladih je bodočnost in taka predstavitev vam bo dala še veliko učencev – baletnikov. Glasbeni šoli Logatec najlepša hvala, da z umetnostjo poživite dan v Domu Marije in Marte. Le tako naprej.

Slavko Ogrizek

Podolniške dečve

10. 5. 2016 mineva sto štirideset let od rojstva našega mojstra slovenske besede, Ivana Cankarja. Poleg Cankarja je s kulturo okužena vsa vrhniška dolina pa tudi okolica.

Podolniške dečve, oblečene v modo Ivana Cankarja, korajžno stojijo pred nami v Domu.

Zapojejo stare, mladi bi rekli »predpotopne« pesmi. A glej ga, vranča, vsak poslušalec je slišal pesem svoje mladosti. A vranč ni ponehal. Sledil je skeč. Stara mama si želi kupiti kruh. A vranč je mami oglušil srce. Vse je bilo narobe, mama pol besed ni slišala in vnel se je boj. Kruh iz bližnje pekarnice je ponudil vse vrste kruha. In sosedica pove, da imajo Martinovega, stoletnega, Grosupeljskega ... Mama pametuje: Martin ni star sto let, pa tudi ni iz Grosupljega. Če človek dobro pomisli, je najbolje, da si mama speče svoj kruh, le če bo vedela za recept. V skeču vidim resnico, žalost in upanje.

Slavko Ogrizek

Mojih 65 let življenja

Rojen sem 10. aprila 1951 v Medvodah. V nedeljo je od tega minilo 65 let. Nedelja je, pričakoval sem obisk svojih bližnjih, prijateljev in znancev. Ves dan sem čakal tu, v Domu, a nič od tega. Ob osmi uri so mi prvi voščili v TUŠ-u, potem telefonski klic sosede, ženinega brata, moje sestra, svakinje, poročni priči in Lekarne Ljubljana. Glasu mojih sinov ni bilo. Brez denarja, še žene nisem povabil nikamor

... Vse pripomore k dobremu, tudi taka žalostinka praznovanja mora biti. Danes, ko to pišem, sem šel na hvalnice z zaposlenimi in v molitvi so se spomnili tudi mojega imena ter molili zame. To je bil obliž na mojo rano prejšnjega dne. Takoj sem šel na jutranji sprehod. Vrata Doma Marije se odprejo, kakor da bi vstopil v raj. Svež zrak je napolnil moja pljuča in hajd, gremo. Mati narava nas je lepo obdarila, s ptičjim petjem, s pomladnim cvetjem, šumenjem vode. Človek, kaj si to ustvaril ti?

Ne, to ni tvoje, to je Božje delo. Človek, stvarstvo je lepota, lepota, ki je človek nikoli ni sposoben ustvariti.

Slavko, sam sebi

Tretji dan po binkošti sem te obiskal. Pred tem sem strigel tvojo sostanovalko. Tebe so skopali in negovalka te je ostrigla. Zatopljen v svoje delo te nisem spoznal. Čakal sem na drugo, a ni bilo več tople vode za kopanje. Čakal sem ženo v vaši dnevni sobi. Sveti Duh me je razsvetlil, naj te obiščem. In res, pogovarjala sva se pol ure. Ko je moj oče zbolel za levkemijo – star 69 let – je dejal: »Slavko, kam smo prišli?!« Tudi ti si ponovila iste besede. »Glej, nimam zob, vsaka jed mi gre na bruhanje. Celo, ko sem bila doma, mi je hči skuhala mojo najljubšo jed. A tudi ta mi je šla na bruhanje. »Mami, ti si bila najboljša

kuharica in tvoj sad ni padel daleč od tvojega drevesa.« Obravnavala sva tudi tvoje življenje z možem. Bil je oficir in selila sta se iz kraja v kraj bivše Jugoslavije. Bili ste klub temu srečna družina. Nazadnje si rekla: »Slavko, počakaj, da pride moja hči in moji.« Ko se je karkoli premaknilo, sva oba pogledala proti dvigalu. Ko sva tako čakala, mi je povedala še eno njeno bolečino. »Veš, Slavko, moj dom je zdaj zapuščen in propada.« Cilka, tudi jaz sem razočaran. Gradil sem, pol življenja sem pustil tam. Ne vem, kako bo. »Bo že, vse boljše bo, ko naju več ne bo.« To so bile najine zadnje besede. Prišla je hči in ti rekla, kako lepa si.

Pred tem ti je bilo slabo. Nisi želela bruhati pred mano. Rekla si, da bi rada kozarec vina. S hčerko sva ugotovila: za kri kozarec terana, za moč pa vinski šodo. Bila si neumorna. S sostanovalko sta si želeli privoščiti šodo s konjakom. Tast, oče pokojne žene, se je prav tako kot Cilka na smrtni postelji krepil z jajčnim šodojem. Cilka, na žalost, do tega ni prišlo. Zdaj te krepí Gospod. Pridružila se boš svojemu možu in namesto tegob uživajta večno srečo.

Spoznal sem, da si mi bila kot mama. V tebi sem videl svojo mamo. Božal sem tvoje roke; ko sem te prekrižal, sem imel občutek, da odpiraš oči, da dihaš. Gospod naj ti bo vedno ob strani!

Slavko Ogrizek

Račun restavratorja, mojstra Kepca, za cerkev na Uršnem selu iz leta 1888

Na poti v Rim, kamor smo romali zaposleni katoliških domov, nam je pater Jože Poljanšek prebral tale račun:

Sv. Mihaelu perutnice poravnal	28 krajcarjev
Njegovemu hudiču rep uštukal in ga vsega polakiral.....	40 krajcarjev
Osem drugih svetnikov nafarbal	112 krajcarjev
Poslednjo sodbo nekoliko premaknil	80 krajcarjev
Nebesa razširil in napravil nekaj novih zvezd	63 krajcarjev
Faraonovo hčer bolj zapeljivo naredil	19 krajcarjev
Rdeče morje osnažil ptičjega blata	26 krajcarjev
Mariji kiklo zašil in nekaj obleke dodal	13 krajcarjev
Desnemu razbojniku nohte obrezal	9 krajcarjev
40 srebrnikov pozlatil	40 krajcarjev
Zadnjo večerjo izboljšal	20 krajcarjev
Luciferju jezik ušpičil	10 krajcarjev
Sv. Florjanu v keblco vode dolil	12 krajcarjev
Sv. Janezu v kelih vina dotočil	20 krajcarjev
Sv. Jerneju žago nabrusil	15 krajcarjev
Seden svetih devic v red spravil	18 krajcarjev

Skupaj naj gospod fajmošter zračunajo in pošteno plačajo.

Za dobro voljo

- Lovec se je pohvalil: »Včeraj sem za vasjo ustrelil tri race!« So bile divje?« »Race ne, lastnik pa kar precej.«
- Skelet sedi na robu groba na pokopališču in kadi. Drugi skelet ga vpraša: »Kaj ti še vedno kadiš?« »Ja, še vedno, toda zdaj ne inhaliram več!«
- Janez je prišel od zdravnika in srečal prijatelja, ki je jecljal; ta ga je vprašal: »K-k-k-aj j-j-j-je s ta-ta-tabo?« »Probleme imam s prostato!« »K-k-k-aj?« »Nič, samo lulam tako, kot ti govoriš!«
- »Lojze, poglej, kako bleda je luna!« »Kaj ne bi bila, če pa vse noči prebedi.«

»Receptorka«

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sredo ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 8.30: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v kapeli Doma;
- ČETRTEK ob 9. uri: ustvarjalna delavnica v delovni terapiji;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- SOBOTA ob 10. uri: druženje s skupino Nazaret;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- TOREK, 7. 6. 2016, ob 14.30 uri: druženje z otroki RK iz OŠ;
- ČETRTEK, 9. 6. 2016, ob 10. uri: knjižničarka na obisku;
- NEDELJA, 11. 6. 2016, ob 16.30 uri: orkester cantabile na terasi;
- TOREK, 14. 6. 2016, ob 15. uri: zaključek skupin;
- ČETRTEK, 16. 6. 2016, ob 10. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- ČETRTEK, 16. 6. 2016, ob 19. uri: VEČER POD LIPO;
- SOBOTA, 18. 6. 2016, od 10. do 16. ure: DAN ODPRTIH VRAT;
- NEDELJA, 19. 6. 2016, ob 15. uri: FARNI DAN;
- SOBOTA, 25. 6. 2016, DAN DRŽAVNOSTI;
- PETEK, 30. 6. 2016, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Gizela M. Gorjanc

Cecilija M. Arko

Terezija Lazar

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

RAZVEDRILO

UGANKA

Mar si ti zato pri hiši,
da bi ptičke nam moril?
Za podgane si in miši,
da jih pridno bi lovil.
Kaj je to? _____

Povežite znane pregovore v smiselne pare!

Kdor drugemu jamo koplje,	več ve.
Bolje vrabec v roki	bregove dere.
Tiha reka	to Janezek zna.
Več glav	ga tepe nadloga.
Kjer osel leži	sam vanjo pade.
Kdor ne uboga,	zlata ura.
Rana ura	kot golob na strehi.
Kar se Janezek nauči,	tam dlako pusti.

Poznate še kakšen slovenski pregovor? Dopišite ga.

SMEJALNICA

- Ženska je rekla ginekologu: »Že nekaj časa mi je slabo, boli me hrbtenica in redim se. Kaj bi lahko bilo narobe z menoj?« »Da niste morda noseči?« vpraša ginekolog. Ženska: »To pa ne. Moškega nisem videla že pol leta!« »Zakaj pa ste potem prišli k meni? Morali bi se oglasiti pri okulistu.«

- Fotograf sreča očeta, ki je dal slikati svoje otroke: »Boste dali svoje otroke povečati?« »Ne, saj bodo sami zrasli,« odvrne oče.
- Srečata se gramofonska plošča in CD. Pa vpraša CD ploščo: »Hej, stara, kaj si še vedno na IGLI?«

Zbrala M. Č.

Izdaja Dom Marije in Marte Logatec. Ureja Leonida Župančič.